

prima instanță: V. Holban  
instanța de apel: A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol

dosarul nr. 2rac-361/17

## Î N C H E I E R E

01 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Luiza Gafton

Judecătorii

Dumitru Mardari, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul Societății cu răspundere limitată „Grand Secret”, avocatul Ion Proca,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Grand Secret” împotriva lui Societății cu răspundere limitată „Antis-Media” cu privire la rezoluțiunea contractului nr. 029/2013 din 15 octombrie 2014 și repararea prejudiciului material,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Grand Secret” și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău din 18 octombrie 2016,

### c o n s t a t ă :

La data de 05 mai 2015, SRL „Grand Secret” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Antis-Media” cu privire la rezoluțiunea contractului nr. 029/2013 din 15 octombrie 2013 și repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 15 octombrie 2013 între SRL „Grand Secret” și SRL „Antis-Media” a fost încheiat contractul privind livrarea mărfii și serviciilor nr. 029/2013.

Menționează că, în baza contractului enunțat și a actului de executare a lucrărilor nr. 13/088 din 08 noiembrie 2013, pârâtul i-a livrat și instalat 11 drapele publicitare, în sumă totală de 27 500 lei, a câte 2 500 lei pentru fiecare drapel.

Invocă că, drapelele au fost instalate de către pârât pe teritoriul SRL „Grand Secret”, însă peste o perioadă de timp s-au dovedit a fi cu defecte majore, deoarece nu rezistau vântului, se rupeau și nu se țineau pe catarge.

Relevă că, conform Raportului de constatare tehnico-științifică nr. 301 din 05 mai 2014, întocmit la cererea sa de către Centrul de expertize independente s-a constatat că, 5 catarge din 11 au avut defecte și urmau să fie schimbate, însă ulterior, după efectuarea expertizei s-au defectat și alte drapele.

Susține că, în luna mai-iunie 2014 toate drapelurile au fost demontate, deoarece prezentau un pericol real pentru viața și sănătatea persoanelor aflate pe teritoriul întreprinderii.

Afirmă că, în luna ianuarie 2014, a expediat în adresa pârâtului o pretenție, prin care a solicitat restituirea sumei achitate pentru serviciile prestate, însă aceasta nu a fost executată.

Declară că, toate 11 drapelurile cu catargele pe care au fost instalate, au fost demontate din cauza defectelor depistate după instalare, astfel, susține că, pârâtul i-a cauzat un prejudiciu în mărime de 27 500 lei.

Solicită rezoluțiunea contractului nr. 029/2013 din 15 octombrie 2013 în partea livrării drapelurilor publicitare încheiat între SRL „Grand Secret” și SRL „Antis-Media” și repararea prejudiciului material în sumă de 27 500 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Botonica, municipiul Chișinău din 18 octombrie 2016 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Respingând acțiunea prima instanță și-a argumentat concluzia prin constatarea faptului încheierii între părți a contractului privind livrarea mărfurilor și serviciilor nr. 029/2013 din 15 octombrie 2013, precum și instalarea de către pârât la data de 08 noiembrie 2013 a drapelurilor pe teritoriului întreprinderii SRL „Grand Secret”, fără a fi înaintate careva pretenții de către beneficiar referitor la calitatea produselor prestate.

Totodată, prima instanță a reiterat că, conform pct. 5.1 al contractului nr. 029/2013 din 15 octombrie 2013, pretențiile pot fi înaintate în termen de 3 zile din momentul predării lucrărilor, astfel, la caz, termenul limită a expirat la data de 11 noiembrie 2013, iar reclamantul a înaintat prima pretenție la data de 24 ianuarie 2014, cu depășirea termenului prevăzut. Astfel, odată cu recepționarea bunului, riscul pieririi fortuite a trecut la reclamant și respectiv distrugerea acestora ca rezultat al vântului puternic urmează a fi suportată de către proprietar, adică de reclamant, făcând trimitere la prevederile art. 946 alin. (1) și art. 956 alin. (1) din Codul civil, precum și la informația Serviciului Hidrometereologic de Stat nr. 08/980 din 07 octombrie 2015, conform căreia, în luna decembrie 2013 a fost vânt calificat ca fenomen periculos.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017 a fost respins apelul declarat de către SRL „Grand Secret” și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 14 iulie 2017, reprezentantul SRL „Grand Secret”, avocatul Ion Proca a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece au fost încălcate normele de drept material și, anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și a fost aplicată o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Menționează că, instanțele de judecată la examinarea cauzei nu au ținut cont de prevederile art. 763 alin. (2) lit. b) din Codul civil, indicând că, este imposibil

să deduci calitatea obiectelor în speță doar în termen de 3 zile, acesta nefiind un termen de utilizare obișnuită al drapelurilor publicitare, precum și ale art. 948 alin. (1) și (2) din Cod, motivând că, drapelurile publicitare trebuiau să fie construite cu condiția fiabilității acestora în condiții de vânt, fapt reglementat în pct. 4.1 din contractul nr. 029/2013, care stipulează că, executorul se obligă să efectueze lucrările calitativ.

Invocă că, prevederile art. 956 alin. (1) din Codul civil nu sunt aplicabile speței, deoarece acestea sunt pertinente doar raporturilor de antrepriză, iar drapelurile publicitare sunt bunuri determinate generic, cărora le sunt caracteristice raporturile contractului de prestări servicii și nu a contractului de antrepriză. Astfel, consideră că, instanțele de judecată eronat au făcut trimitere la prevederile contractului de antrepriză.

Susține că, instanțele de judecată eronat au admis ca probă pertinentă informația eliberată de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat nr. 08/980 din 07 octombrie 2015, conform căreia, în luna decembrie 2013 s-a înregistrat vânt puternic și vânt calificat ca fenomen periculos, care posibil și a cauzat prejudiciile menționate în cererea de chemare în judecată, deoarece reieșind din prevederile art. 606 alin. (1) din Codul civil, forța majoră se referă la evenimentele care nu au putut fi cunoscute. Or, este inadmisibilă informația prezentată de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat cu privire la viteza vântului întrucât drapelurile publicitare montate la data de 08 noiembrie, plasate la înălțime, prin destinație au condiția de a rezista circumstanțelor de ploaie, vânt, zăpadă, etc.

Afirmă că, survenirea efectelor climaterice erau mai mult ca iminente, fiind un absurd invocarea acestora ca excepție sau forța majora la început de iarnă.

Mai invocă că, instanța de apel nu a aplicat în speță prevederile art. art. 735 și 738 alin. (1) din Codul civil care reglementează rezoluțiunea contractului în cazul neexecutării esențiale și efecte rezoluțiunii acestuia, precum și ale art. 768 alin. (1) din Codul civil, încălcând, astfel, dispozițiile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 11 noiembrie 2013 cu privire la procedura de examinare a cauzelor civile în ordine de recurs, care reglementează că, este o situație în care actul normativ aplicabil în litigiul dedus judecătii nu și-a găsit aplicare în cadrul deciziei.

În acest context, declară că, recurentul aștepta ca aceste drapeluri să fie mai fiabile de 2 luni de zile, însă ca consecință este nevoit să procure altele noi, astfel, consideră că, solicitarea remedierii prejudiciului este întemeiată și legală.

Atenționează că, intimatul nu a negat faptul distrugerii drapelurilor în cauză, culpa prezentându-se în prestarea acestora de o calitate proastă, urmărind exonerarea de răspundere doar făcând trimitere la pct. 5.1 al contractului de prestări servicii nr. 029/2013 din 15 octombrie 2013, care prevede că, lucrările îndeplinite necalitativ vor fi refăcute din contul executorului în termen de nu mai mult de 10 zile lucrătoare. Pretențiile pentru calitatea mărfii se primesc de executor nu mai târziu de 3 zile din momentul predării mărfii clientului.

Astfel, consideră că, instanța de apel urma să aplice prevederile art. 123 alin. (6) CPC conform cărora, faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

Invocă că, pct. 5.1 al contractului nr. 029/2013 din 15 octombrie 2013 este ilegal, deoarece conform prevederilor art. 765 alin. (2), (4) și (5) din Codul civil, cumpărătorul poate beneficia numai atunci de drepturile care rezultă din viciul pe care nu l-a cunoscut în urma unei culpe grave când vânzătorul a trecut sub tăcere în mod dolosiv viciul sau a preluat o garanție pentru existența unei caracteristici, conform alin. (4), cumpărătorul pierde dreptul de a invoca viciul dacă nu l-a comunicat vânzătorului într-un termen rezonabil din momentul în care a constatat sau trebuia să constate viciul și felul lui. Vânzătorul nu poate invoca dispozițiile prezentului alineat dacă a trecut sub tăcere în mod dolosiv viciul, iar conform alin. (5) din articolul enunțat, vânzătorul nu poate invoca o înțelegere prin care drepturile cumpărătorului sunt excluse sau limitate ca urmare a unui viciu dacă a trecut sub tăcere în mod dolosiv viciul sau a preluat o garanție pentru existența unei caracteristici.

Consideră că, pct. 5.1 al contractului enunțat este exact garanția menționată în prevederile art. 765 alin. (2) din Codul civil, prin care vânzătorul a intenționat evitarea răspunderii pentru prestarea de bunuri vicioase, or, este evident că clauza menționată contravine principiului bunei credințe, prevederilor menționate și bunelor moravuri, iar aceasta în ansamblu argumentează necesitatea declarării rezoluțiunii contractului în cauză, în partea ce ține de livrarea drapelului publicitare.

Susține că, încheierea actului de finalizare a lucrărilor și acceptarea acestora de recurent nu compromise dreptul de a invoca rezoluțiunea contractului din cauza viciilor apărute ulterior.

Mai invocă că, instanța de apel urma să aplice în speță și prevederile art. 939 alin. (2) din Codul civil, conform cărora, în cazul în care bunurile sunt evident improprii folosirii la destinație sau sunt afectate de un viciu evident sau de un viciu ascuns care devine cunoscut, antreprenorul sau prestatorul este ținut să-l informeze imediat pe beneficiar, în caz contrar făcându-se răspunzător pentru prejudiciul care poate surveni din folosirea bunului. Prin urmare, consideră că, este justificată somarea intimatului la data de 24 ianuarie 2014, adică imediat ce a aflat despre viciile drapelului.

Referitor la pretențiilor înaintate de intimat împotriva raportului de constatare tehnico științifică nr. 301 din 05 mai 2014, consideră că, motivele de drept invocate conform Legii nr. 1086 din 23 iunie 2000 cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale, nu pot fi aplicate, deoarece legea dată a fost abrogată la data de 10 decembrie 2016 prin Legea Parlamentului nr. 68 din 03 iunie 2016, iar decizia instanței de apel a fost emisă la data de 28 martie 2017, astfel, încălcându-se prevederile art. 3 alin. (1) CPC.

Astfel, consideră că, raportul de constatare tehnico-științifică nr. 301 din 05 mai 2014 urma a fi apreciat de către instanța de judecată ca probă, cu toate că, a fost întocmit la cererea unei terțe persoane, oricum a fost dispus la inițiativa recurentului și achitat de acesta.

Prin referința depusă la data de 29 septembrie 2017 SRL „Antis-Media a solicitat respingerea recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 433 lit. c) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În conformitate cu art. 430 CPC, sunt în drept să declare recurs părțile și alți participanți la proces, martorul, expertul, specialistul, interpretul și reprezentantul, cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată ce li se cuvine.

În conformitate cu art. 75 alin. (2) CPC, procesele persoanelor juridice se susțin în instanță de judecată de către organele lor de administrare, care acționează în limitele împuternicirilor atribuite prin lege, prin alte acte normative sau prin actele lor de constituire, precum și de către alți angajați împuterniciți ai persoanei juridice, de către avocați sau avocați stagiați.

Din materialele cauzei rezultă că, la data de 14 iulie 2017 avocatul Proca Ion, în baza mandatului seria MA nr. 1182351 din 14 iulie 2017, a depus din numele SRL „Grand Secret” cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel.

Totodată, se reține că, conform mandatului MA nr. 1182351 din 14 iulie 2017, împuternicirile avocatului Ion Proca de a exercita în numele reprezentantului toate actele procedurale au fost acordate de către administratorul SRL „PfB Legal Consulting”, Dorina Negru, însă la depunerea cererii de recurs din numele SRL „Grand Secret” nu a fost prezentat un act juridic încheiat între SRL „Grand Secret” și SRL „PfB Legal Consulting”, prin care să se ateste acordarea de către SRL „Grand Secret” a împuternicirilor SRL „PfB Legal Consulting” de a o reprezenta în instanța de judecată și de a exercita în numele acesteia toate actele procedurale, cu dreptul de a ataca hotărârea judecătorească, precum și dreptul de a transmite împuternicirile unui terț. Or, conform prevederilor art. 244 din Codul civil, reprezentantul trebuie să încheie personal actele juridice pentru care este împuternicit. El poate să transmită împuternicirile unui terț numai în cazul în care este împuternicit de reprezentat sau în cazul în care aceasta o cer interesele reprezentatului.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că avocatul Ion Proca, care a declarat recursul, nu este în drept să-l declare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul reprezentantului SRL „Grand Secret”, avocatul Ion Proca ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin.(1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către reprezentantul Societății cu răspundere limitată „Grand Secret”, avocatul Ion Proca se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,  
judecătorul  
judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari

Mariana Pitic